

O R A C U L U M
DE
R I D I C U L O.
HABITA
C A N T A B R I G I A E
IN
S C H O L I S P U B L I C I S.
PRIMO DIE JULII, 1780.

A
GULIELMO COLE, A.B.
COLL. REGAL. SOCIO.

Accedit etiam, ali codem scriptum.

C A R M E N C O M I T I A L E.

E T O N Æ:

EXCUDEBAT J. FOTE.

Printed apud T. & J. MERRIL, Cambridge; J. & J. FLETCHER, Oxford;

T. PAYNE, & T. CADELL, London.

M.DCC.LXXX.

О Т А Я О
З
О Б У Д И Л
А Т И Ф А Н
А Е Г И Д А С Н А
И
ДОЛГОЧАСИЯ
ПРИМЕРЫ

ГУИДЕМОНДА

КОЛЛЕКЦИИ

КАРМЕН

И О Т П
ДТОВ РАЗВЕДКИ
С ОБЩЕСТВОМ МАТЕМАТИЧЕСКИХ
И АСТРОНОМИЧЕСКИХ
НАУК

VIRO NOBILISSIMO ET PRÆSTANTISSIMO

GEORGIO SPENCER,

DUCI DE MARLBOROUGH,

MARCHIONI DE BLANDFORD, &c. &c. &c.

H A N C O R A T I O N E M,

S U M M Æ S U Æ O B S E R V A N T I Æ,

G R A T I Q U E A N I M I Q U A L E C U N Q U E T E S T I M O N I U M ,

D. D. D.

G U L I E L M U S C O L E.

ОМЕЗИТИАЛЯ ТЕ ОМЕЗИТИАЛЯ
ГЕОРГИЯ ОГОРОД
ДУСИ МАРИЯНОН
МАРЧИОНИ ДЕ БЛАНДОЛД АССЕС
ДАДИОТАЛО БИАН
БУМЕ САМОДЕЛАЛ
ГРАДОНЕ АМИ ОЛДИДЕМОН САМОДЕЛАЛ
СУСТИЧИС СОЛ

ORATIO

Habita CANTABRIGIÆ, &c.

*An ridiculum istam in se vim habeat, ut per id solum vera a
falsis dignoscantur?*

AD sobriam veri investigationem animum temperatum et æquabilem adhibere debemus, nullo amore vel invidiâ perturbatum, nullâ huc vel illuc voluntatis inclinatione propendentem. Omnes argutiæ captionesque amovendæ videntur, omnia eloquentiæ lenocinia, quæ fucato quodam colore rerum ipsarum naturam illinere possint, et mentem a veritate deflectere. Atqui non paucos videmus, quorum ingenium pictâ quâdam imaginum varietate refertum est; qui probam et severam rerum investigationem non patiuntur, qui argutiis instructi, et festivitatem non semper bene temperatam sibi in promptu habentes, vel in seriis disputationibus omnes ridiculi aculeos non dubitârunt emittere. Horum ingenium

A mirari

mirari possumus, sales ac facetias laudare, locupletem sanè eloquentiae supellectilem; An vero veritati faveant ista, an non potius fraudi, ac errori patrocinentur, disquirendum videtur.

Ut igitur quæstionem quasi intimam perscrutemur; primum ridiculi vim naturamque exutiamus, quo usque progredi liceat, qui modi sint adhibendi; quantum deinde ad verum investigandum et promovendum valeat; quid vel utilitatis vel detrimenti præ se ferat, perpendamus.

Risus est voluptatis cuiusdam repentinæ effusio, quæ mentem vehementius percellit, et in vocis tremorem erumpit; cuius tanta vis est, ut suppressore ejus motus vel omnino cohibere vix possimus, adeo omnes animi aditus occupat, corpusque totum incitat, et conturbat.

Ac profecto tantum ponderis in risu inesse voluit natura, ut hominem solum eâ dote ditaverit, et quasi rationi administram adjunixerit. Etenim, quamvis mentem a fede suâ dimovere videatur, viresque enervare penitus ac dissolvere, tantum luctus et curarum lenimen admovet, adeò animi ægritudinem allevat, et hilaritate quâdam ac gaudio nos perfundit, ut felicitati nostræ parum prospicere videantur, qui vi eum nobis omnino extorquere cupiant, qui nigram tristitiae nubem humanis

mānis rebus offundant, qui sine acumine, sine lepore Stoicam quandam et sapientem gravitatem stultitiae suā prætendant. — Amoveamus igitur hos Heracliti de familiā hebetes & ægritudine tabescentes philosophos: Vitam nec in Epicuri transeamus hortulis neque hilaritate futili et intempestivā temere gestientes deliquescere nos patiamur. Ad virtutem et sapientiam excolendam sobrii ac serio accingamur. — Atqui ad amēna jucunditatis diverticula ne pudeat tempestivè confugere, utcunque gravitate censoriā conterrere nos velit oscitans quorundam ac dormitans sapientia.

Mirandum est profectō quo in divortia quodammodo scindit se risus, quantæ dulcedinis, quantæ amaritudinis fons. Ille enim divinæ rationis, ille voluptatis ac amorum comes, qui ad vernam naturæ amēnitatem exprimendam transfertur, odii ac invidiæ crux venenato imbuitur, in famam atque domos irruit alienas, quicquid amabile, quicquid magnum et magnificum sit, perturbat ac confundit. Ita saluberrima medicamenta, si male temperentur, aut ægris inconsideratè adhibeantur, noxia fiunt et pestifera. Quanto cum odio, nē dicam abominatione excipitur risus ille, vel potius rictus mortis sepulchralis a Poetarum nostrorum Principe depictus?

Quis immotus Ajacem illum Homericum videt superbis passibus solenniter incedentem, et terrifico subridentem supercilio?

* Τοῖς ἀρέσκει τοῖς ἄρτοις πελάργοις, ἔρχος Αχαιῶν,
Μειδίων Βλοσυροῖς προσώπασι.

Magnam sanè vim ridiculo inesse, si ultra limites justos non evagetur, nemo est quin agnoscat. Hoc maximarum rerum momenta vertit, res, quæ argumentis dilui non possunt, facilè dissolvit. Quid adversarium armatum potentius lacescit, aut solertiùs eludit, seu feriendus sit sive evitandus? Quid cohortari ad virtutem ardentius, quid a vitiis acrius potest revocare? Hinc comici se effundunt sales, hinc Heroum majestas deridenda ad infimum gradum detruditur; hinc res tenues ac turpiculæ dignitate quâdam ludicrâ splendescunt.

Quis admirabilem illam Cervantis historiam sine totius corporis conquaßatione ac jucundâ perturbatione pervolvit? Videmus Equitem vultu macilento, lugubri, tetrico. Heroa miramur generosos concipientem spiritus, intrepidum, virtute plenum; Armigerum ridemus, rusticum, helluonem, proverbiorum intempestivas ineptias effutientem. Hæ res subturpes ac deformes, magnificis quibusdam virtutibus temperatae jucundè ac admixtæ, imagines depingunt in animo lectoris

toris comicas ac ridiculas; Risum tenere non possumus, latera concutiuntur, os, venæ, oculi simul occupantur. Ac meherculè tantam vim in se habuit ludicra hæc obsoletæ virtutis effigies, ut mores istos Hispanæ gentis heroicis, et ineptam illam erga omnes omnium gentium atq; omnium ordinum mulieres, usurpatam clientelam represserit. Quid igitur? —Anne licentiâ quâdam evagabitur profusus ac immoderatus risus? nonne reprimendus quodammodo et intra limites justi rectique compellendus? —Fines quidam statuendi sunt, et cancelli circumdandi, extra quos evagari sit piaculum.

Etenim insignis quædam improbitas et sceleri juncta, ut cunque a ratione abhorreat, utcunque naturæ incorruptæ repugnet, vix risu levissimo excipitur. Res non ad examen veritatis revocat sceleratus, sed errabundus jaqtatur, et affecuum æstu temerè abreptus, suis se decipit illigatum fallaciis: Atqui licet vitium aliquod novitate et magnitudine nos percellat, non risum excitat: Degenerantem ab humanæ dignitatis gradu miseramus, distortam corruptamque rationem ploramus; immanem verò conscelerorum audaciam, vim, crudelitatem, ad supplicium mortemque indignabundi rapimus.

Nec meherculè afflîcta ac prostrata virtus, in carcerem conjecta, constricta vinculis, risum commovet, nisi crudelitatis

quasi

quasi callo quodam obducta sit mens, nisi, Neroni similes, morientium gemitu ac singultu oblectemur, et cædem ac sanguinem in deliciis habeamus. Vitia, quæ bellè agitata ridentur, non immania sunt, capitalia, intolerabilia;—Hæc majori quâdam vi quam ridiculi vulneranda sunt.

Ac leviores quasdam ineptias carpit Horatius, et aut Stoicos ridet rigidos nimium et confidentes, præcepta auribus hominum officiosè inculcantes, vel avaritiæ stultitiam infestatur, vel luxuriæ fastidium. At Juvenalis honestâ quâdam iracundiâ excandescens, et servilem deditus assentationem, a voluptatis hortulis, a folio Imperii sceleratum trepidantem extraxit, oculis civium deformitatem denudavit, non ludicrâ quâdam formâ adumbratam, sed involucra sceleris ac integrumenta patefecit, distortam turpissimæ pravitatis formam exhibuit, et humanam naturam omni scelerum colluvione inquinatam verbis ardentibus, et exuberanti quâdam eloquentiâ depinxit.

Ea igitur, quæ vel odio gravi, vel miserecordiâ digna sunt, in risus ac facetiarum lepores non incident. Ridiculo certè parcendum est, nec lascivæ malignitati indulget, nec futili quâdam levitate diffluat quasi liquefacta mens. Equis enim adeò plenæ cumulatæque virtutis reperiatur, ut vitii ac invidiæ irrisiōnem petulantem effugiat? Quid facilius est, quam res graves

graves ac magnificas colore quodam falso et ludicro exhibere, et vel stultiæ contumeliis, vel sceleris crudelitati ridendas agitandasque tradere? Tanta meherculè eminentem quemque et excellentem virum insectatur malignitas, ut virtutes maximas, optimasque dotes levissimi defectus obscurare possint.

Et licet nulla detur reprehendendi copia, tantum ridiculo acerbatis virus inest, ut non solum, quod laudabile sit verbis elevet, quod imbecillum ulterius deprimat, sed nullâ veri ratione habitâ, conflatis huc illuc mendaciis in famam inocentium irruat. Quid enim in vitam Socratis ac dignitatem tam sævum impetum facere potuisset, quam Aristophanis sales, venenoque armatae facetiae? Hinc probitatis illius divinæ contemptus, hinc exacerbata multitudinis deceptæ rabies; hinc ad carcerem, imò ad mortem raptâ illa virtus, quam miratæ sunt omnes gentes, e quâ dimanavit in posteros, tot quasi in rivulos diffusus, Ethnicæ sapientiæ fons. Si maculæ quædam aliquando appareant, ibi commorantur risores malevoli, ibi habitant, ibi hærent, ut, boni quicquid sit, vitiosis augendis, dissimulatum obtruatur. Quis enimverò non indignabundo quodam ardore acceditur, cum videt sanctissima eruditorum nomina risu petulantiâque invidorum laceffita? Constat nèque Homero quidem, Virgilio, Miltono suos obtrectatores defuisse;

nec

nec lascivientem ineptorum irrisio[n]em evitavit Aristarchus ille noster, qui et ferio et imprimis facetè de Phalaride et de Æsopo disputavit; nec minus leporis et solertiæ quam doctrinæ scriptis suis eruditissimis immiscuit. Ille acutissimo ingenio, studio incredibili, veterum disciplinis lumen attulit, viam interclusam quasi frondibus ac virgultis aperuit, Sciolorum errores denudavit, vera ab adulterinis sejunxit, et doctrinæ monumenta ab omni inficiæ concretione **integra segregavit.** Hiccine non colendus, nonne ab injuriis hominum insolentiaque vindicandus? At videbis, quæso, quo usq[ue] provehitur hominis obrectatoris insolentia et improbitas; qui virum istum excellentem, seque longè præstantiorem dehonestat[er] verbis, et inter habentes, fatuos, bardos detruserit et amandârit. Te verò tuis ipsius non contentum laudibus in alterius iniquissimè invehi, te acumen criticum magni viri irridere, te, qui, Homeri interpres, Homerum ipsum a Chiis, a Salaminiis ad nos planè transtuleris.—Te, inquam, literarum causam tam malè agere, ut injurioso pede stantem illam columnam proruere eniteris!—non decet, non honestum est, non licet.
 * Jovis Aliti obstrepant corvi erocitantes: Vivet magni illius viri fama ære perennior, vivet ingenium admirandum posteris, vivet accuratum illud judicium, quod vocat Ari-

* Κίραξις ὁς,
 ἀκρατα γαρύτος
 Διὸς περὶ ὅρης θεός. Pind. Olym. B.

floteles

stoteles. * Τῶν λόγων κρίσιν ἢ πολλῆς ἐστι περᾶς τελευτῶν
ἰστρέπεται. αἰσθήσεος ἔμπορος διαστήλης εὐθύνης

Risum igitur profusum temperet ac moderetur ratio: ea
quasi in arce summā sedeat præpotens actionum domina; ea
affectus se nimis efferentes compescat ac coercent; invidiam
domet, comprimat iracundiam; virtutis denique sautrix sit,
improbitatis vindicta acerrima:—Cùm autem ad scientiam et
veri investigationem se conferat, procul abigat facetiarum ia-
ceptias, et ineptiarum comitem risum.

De re oratoriâ verba faciens orator maximus, † “Sæpe, inquit
et multum hoc mecum cogitavi, bonine an mali plus attulerit boni-
nibus et civitatibus copia dicendi ac summum eloquentiae fuditum.”
Hæc de arte suâ effari non dubitavit ille et dicendi et scri-
bendi summus auctor et magister Cicero. De ridiculo idem
discerni potest: cuius excellentia anceps est: cuius vitia et
virtutes paria: cuius acumine non indiget veritas; quod,
nullo habito discrimine, indifferenter vel virtuti vel improbi-
tati inservit: imò, ut usu patet, invidiæ et malignitati ple-
rumque patrocinatur.

Etenim si nudam rei alicujus veritatem indigamus, quis
irrisioni effrenatae locus? Si serio ad rem disquirendam acce-

* Aristot. Rhetor.

† Cicero de Inventione.

dimus, nullæ afferendæ sunt fallaciæ, nullæ cavillatorum argutiæ adhibendæ. Unde ab optimè constitutis civitatibus eloquentiæ blandimenta exulant, quibus aut sedantur audiendum mentes, aut excitantur. Quid enim? anne judicem a veritate abducere conabimur, animisque auditorum offusas erroris tenebras prætendemus? Hoc est regulam ipsam, ad quam verum dirigere optamus, perversam ac distortam reddere. Cur enim tantam vim in re oratoriâ ridiculo assignat Quintilianus? — ‘Quia animum ab intentione rerum frequenter avertit.’ Quid in Mathesi, cui rerum germana subjecta est scientia? An Euclides, an Archimedes, an Pythagoras ad verum investigandum risus et facetiarum adjuvamento utebantur? Jam vero ille nostræ gentis, imò seculi sui gloria, qui de luce, qui de coloribus, qui de motu, qui de Inani tam multa tamque præclarè edixit, et confirmavit, num ad opus hoc aggrediendum facetiis sese instruxit, aut veteratoriâ calliditate errores veterum refutavit? Nonne excelso animo et plusquam humano fatus, confirmatae vetustatis auctoritati serio sese opposuit, et errores delirantium dissipavit.

Rerum igitur ipsarum disquisitioni nihil utilitatis, detimenti verò plurimum afferit risus. Ac profecto, si hominis propria est veri inquisitio atque investigatio, turpe autem vel in

in minimis ducimus labi, errare, decipi, ridiculi aculeos iis
relinquamus, qui hominum mentes a veritate abducere gesti-
unt, et ipsam rerum naturam tenebris ac mendaciis involvere.
Veniant igitur fastidiosi isti rerum optimarum irrisores, vera
falsis immisceant, lucem oculis alripiant, suis se compun-
gant acuminibus; atqui ne veri investigationem præ se ferant,
dum fraudi ac errori lenocinantur. Veritas risui nè minimâ
quidem cognitione consociatur; magnum dissidium, magnæ
intersunt inimicitia. Quæ enim in Ethicis, quæ in Physicis,
quæ in ullâ denique arte vel scientiâ, quæ veri disquisiti-
onem continet, ridiculo vis inest, ut vera a falsis distinguat?
Tantum verò abest ut veritati faveant facetiæ, ut conjunctæ
inter se vinculo quodam necessario videantur * “ μωρολογία
καὶ εὐπεπτιλία :—Causæ imbecilitatem denotant effusi petu-
lantium risus, qui veri vocem sonitu inani obruere conantur
et confundere. Si autem alios decipere et de rectâ viâ pa-
lantes detorquere, flagitosi est,—quod nomen illis demus,
qui incorruptam sacrosanctæ nostræ religionis dignitatem, de-
lapsam cælitùs præpotentis Dei vocem risu ac facetiis non du-
bitârunt insectari? Virtutisne fautores appellem, qui vitio
suffragantur? An philosophos? qui veritati adversantur, qui
caligant in sole, qui veram philosophiam vel argutiis impe-

• Ephes. c. 5. v. 4.

diunt,

diunt, vel risu contumeliisque diluunt? Contemplanti scilicet mores istorum humapo generi pestiferos, consilia animorum venenata, improbitatem sermonum scriptorumque lascivientem, dum pietatis aras conculcant, dum virtutis præcepta irrident, legum dignitatem contemnunt, in civitatum optimè moratarum instituta malignâ quâdam hilaritate ac fastidio invehuntur, tanto odio habendi mihi videntur, ut non ridiculi telis ipsi petendi sint, sed graviore quodam suppicio coercendi, et insigni ignominia notandi. Contra hos argumenta omnia imbecilla cadunt et inania; nullis veræ rationis legibus obtemperant, sed omnes modos transiliunt, temerè in ridiculum excurrunt, imagines rerum incongruas constipant, humana divinis, sacra profanis, omnia deinde indigesta et confusa risu inepto miscent atque conturbant. Nihil altum sapiunt, nihil magnificum concipiunt, animi vim, quâ omnia sentiunt, quâ meminerunt, quâ provident, nihili habent: Rationem, a Deo nobis assignatam, quæ a bestiis homines secernit, quæ dignitate plusquam humanâ ornat, quæ vera a falsis dñeoseit, captiones erroris discutit, quæ deductâ argumentorum serie verum eruit, abjiciunt planè ac contemnunt. Horum profecto risus et intempestiva festivitas non conceptum animi gaudium exhibent, aut jucunditatem aliquam aliis impertiunt, sed, velut effrænati;

nati amentium et insolentes cachinni, maximum audientibus fastidium ac odium excitant.

Jam verò, ut omnia in angustum concludam, ita se res habet. Sua ridiculo vis danda est, modò nè in alienos fines irruat, præscriptosque limites transgrediatur. Cum autem rerum ipsarum naturam indagamus, suam noscat regionem metasque risus; nec vanum, ac prorsus a se alienum faceat negotium. Veritas est casta quædam et incorrupta virgo, non decorata pigmentis, non artibus meretriciis fucata; nativâ simplicitate floret, ingenuâ dignitate splendet; Eam miremur omnes, eam ultrò ambiamus, eam religione quâdam sanctissimè veneremur.

Tueamur igitur ipsam, Academici, septam liberali custodiâ; procorum irrisiōnē et lascivias repudiemus; et ab impetu insolentiâque sceleratorum tutam prorsùs ac inviolatam servemus.

The following table gives the results of the experiments made at the University of Michigan by Dr. C. E. H. Smith.

E R R A T U M.

Lege p. 12. l. ult. Longinus c. 6. pro Aristoteles Rhet.

Mola Juventutis Restauratrix.

CARMEN COMITIALE.

ГАЯМЕН СОМИТАЛ
Нові земельні реформи

Mola Juventutis Restauratrix.

CARMEN COMITIALE.

NATURÆ effætas vires, tardumque Senectæ
Languorem, et siccas occultâ febre medullas
Lugebant veteres; nondum ars reparaverat ævi
Deciduos flores, avidumque fefellerat orcum.
Frustrà illis medicus salientem pollice venam
Arguto explorat, pingui de cortice frustrà
Balsama guttatum exfudant—Mors frigida membris
Se furtim insinuans vitaï claustra relaxat.

Discussæ tandem tenebræ, atque evanida cælo
Nubila discedunt: vanas ars dædala curas
Dispulit. Æterno ridet lasciva lepore
Progenies humana, nigroque insultat Averno.

Dic, Musa, ingenii quæ vis miracula rerum
Ignota explicuit; quâ debilis arte Senectus
Pulsa fugit, tremulos latè dum fusa per artus
Dia salus reddit, et pigro se corpore miscet.

Admiranda, pedes bis senos, machina piano
Assurgens campo erigitur; non illa rotanti
Ventorum impulsu, aut rapidâ versatilis undâ
Urgetur: Quivis ansæ moderamine curvæ
Obtortam regat adsistens. Compagine ligni
Quadrati aptatur pyxis;—de margine præceps
Extremâ huc senior demittitur; ilicet omnes
Corporeæ excedunt pestes; rediviva repente
Luxuriant membra, et juvenilis subsilit ardor.

C Discolor

Discolor huc cætu certatim turba frequenti
 Conveniunt Sonitus passim obversantur ad aures
 Confusi, et tremulum fluitans natat aere murmur.
 Singultu en! vetuli titubans labat interrupto
 Lingua loquax; illi obluctantem tussis anhelans
 Pulmonem quatit, atque artus nervosque coactat.
 Plurima pallidulis circùm tremebunda labellis
 Musiat anus: macies rugosis tetrica malis
 Incubat, horrendum visu! curvantur in arcum
 Corpora distorta, et segni languore vacillant.
 Parte aliâ incedens immani mole movet se
 Cruribus inflatis Hydropicus; albus aquoso
 Suffusus morbo venter tumet:—exuere annos
 Jam parat, et nitidis iterùm juvenescere membris.
 Hos juxta veneranda cohors, quibus invida nomen
 Virginitas peperit multos servata per annos.
 Si quis fortè inerat, dudum decor excidit omnis
 Vultibus; inque vicem rugæ, pallorque, famesque
 Corripuere genas; nunquam illas serus amator
 Sollicitat, primo nullus procul ambit ab ævo.
 Non tamen antiquum cessant defendere honorem,
 Et tutari arcem, quam nemo invadere gestit.
 Ergo ubi concessa est reparandæ copia formæ
 Huc omnes properè accurrunt: licet horridus ægros
 Deformet squalor vultus, humerique tumescant
 In gibbum, aut limos acies obliquet ocellos,
 Purpureus veniet rursùs decor, aptaque nervis
 Compages membrorum; at vos, pia turba, cavete,
 Casta priùs: novus instat amor, nova vota laceffent.
 Non erit ultérius, credo, genus omne virile
 Exosum, juvenis nec jam execrabile nomen.

Mille parat fraudes Dea Cypria, mille Cupido,
Et non invitatis mox in sua retia coget.

Haud procul informi subridet lurida vultu
Turba senum, queis nulla Venus, nullique Hymenæi
Surripuere jocos, et cælibis otia vitæ.
Ille humero, hic lumbis, hic coxâ debilis : Ille
Dirigit arboreis trepidus vestigia fulcris.
Multaque præterea variis portenta figuris
Matres atque viri agglomerant; magis horrida nunquam
Tisipone visa est, non vipereo ore minaces
Gorgones, Harpyiæque, aut Graiæ bellua Lernæ
Hydra, venenatis circùm vallata colubris.

Nec mora : jamque operi accinctus, præludia tentat
Impiger, et turbam præco compellat hiantem.
“ Eia agite, O cives, queis lento ægroe senectus
“ Membra hebetat, frigentque effætæ in corpore vires,
“ Hic ævi datur exuvias, hic semina morbi
“ Concreta excutere, atque annos revocare priores.
“ Dicite Io Pæan !—Naturæ claustra refregit
“ Artis vivida vis : gelidas discedere mortes
“ En ! jubeo, atque omnes vegetâ florere juventâ.
“ Vos Erebi latebræ plorate et lurida Ditis
“ Limina ;—non aliis posthac immania lethi
“ Pallescent umbris adyta, aut Cyllenia proles
“ Mittet agens virgâ trepidos ad Tartara manes.
“ Vos quoque, queis vires datur, herbarumque latentem
“ Humorem excoquere, et medicos miscere sapores,
“ Deserti lugete Machaones ;—irrita Phœbi
“ Dona jacent; lætam quamvis incocta salutem
“ Pharmaca concipient; quamvis referatur in artus

“ Distractos

" Distractos anima Hippolyto, medicamine sensim
 " Pæonio fota, atque infusis vivida succis.
 " Vos quoque, funeræam soliti longo agmine pompam
 " Instruere, et vanum pretio conducere luctum,
 " Exuite horrorem, et speciosæ insignia mortis
 " Tollite :—nè piceâ trepident ferrugine tæde,
 " Nè fluit vaga crista, et vertice nutet equino.
 " Pelle novâ micat, et rediviva ætate corruscat
 " Vipera; ridenti guttarum imbuta lepore,
 " Deciduos reparat Pavonis pluma colores ;
 " —Nos quoque purpureæ florem renovare juventæ
 " Ars docet, atque iterum validis adolescere membris."

Dixerat: Unanimi populus clamore secundum
 Ingeminat plausum, scalisque interritus hæret
 Pensilibus. Facili momento impulsa rotatur
 Machina, demissosque in capsam desuper ægros
 Excipit amplexu vitali, artusque figurat.
 Attritis furtim excedens vis morbida nervis
 Exprimitur; passim vitæ diditus humor
 Per dubios fluit anfractus, et clausa relaxat
 Spiramenta: salus roseis perfusa labellis
 Subrubet, atque habilem sinuat per membra vigorem.
 Pro vetulis sensim exilunt puerique puellæque,
 Ac veluti Æsoniæ proles rediviva juventæ
 Luxuriat, luditque animis lascivâ novellis.

IN COMITIIS PRIORIBUS.

1774.